

Je víra riziková?

Před lety jsem si přivezl ze zahraničí pozvánku na evangelizaci, která probíhala v jednom americkém městě. Pořadatelé chtěli vzbudit pozornost co nejvíce lidí, a tak na ni vytiskli tučný titulek: „Měj odvalu riskovat a dej se na cestu víry!“ To je výzva, která stojí za zvážení. Je cesta víry riziková?

Riziko! Mnozí lidé je považují za hrozbu, a proto se mu velkou oklikou vyhýbají. Za každou rizikovou situací vidí možnost selhání, neúspěchu nebo ztráty. Riziko považují za hazard. Riskovat se odváží jen ten, kdo je vybaven určitou dávkou optimismu. On vidí za možnými problémy příznivé vyhlídky a šanci na úspěch, a tak se nedá odradit. My ovšem se chceme zamyslet nad rizikem víry. Jaké riziko víra přináší?

Není třeba pochybovat o tom, že každého věřícího člověka na počátku jeho duchovní cesty stála touha získat věčný život. Ten lidé ztratili svým odvrácením se od Boha. Jestliže tedy říkáme, že cesta víry je riziková, znamená to, že každý věřící kdo se na ni vydal, je riskující optimista, který se nechal zlákat nabídkou příznivých podmínek života na věčnosti?

Náповědu k vyřešení této otázky najdeme v Bibli, když se podíváme do 11. kapitoly v listu Židům. Tam se nám otevírá pomyslná *Dvorana velikánů víry*. Nahlédněme do ní, abychom zjistili, jak se někteří bibliční hrdinové víry chopili šance na úspěch a do jaké míry riskovali.

Noe riskoval, když uvěřil Bohu, že přijde potopa. Ačkoliv neviděl jediný náznak, že by se něco takového mohlo stát, začal stavět loď k záchraně své rodiny. (V. 7)

Abraham opustil zabydlené město a riskantně se vypravil do neznámé země, která měla být dědičně svěřena do užívání jeho rodu. Uvěřil a uposlechl, ačkoliv nechápal, kam jde. (V. 8)

Abrahamova manželka Sára riskovala, když ve svých devadesáti letech přistoupila na to, že porodí Izáka, který se stane praotcem velkého národa. (V. 11)

Abraham opět riskoval, když šel obětovat svého syna Izáka, s nímž bylo spojeno zaslíbení o rozmnožení jeho rodu. (V. 17-19)

Mojžíš riskoval, když se zřekl postavení faraónova vnuka, vystavil se tak hněvu panovníka a nakonec musel utéct z přepychu královského dvora a stal se pastýřem stád. (V. 24-27)

Jozue riskoval, když přijal radu, aby se beze zbraně zmocnil hrazeného a pevného města Jericha. (V. 30)

Rachaba riskovala, když na půdě svého jeriškého domu ukryla izraelské vyzvědače. (V. 31)

Jak se máme na tyto hrdiny z *Dvorany velikánů víry* dívat? Byli všichni pouhými riskujícími optimisty? Řídili se ve svém rozhodování jenom intuicí, nebo čerpali z jiného zdroje?

Důvodem, aby byli zařazení mezi významné postavy Bible, nebyl jejich optimismus, ale bezmezná víra v Boha. A nelze přehlédnout skutečnost, že v širokém seznamu velkých biblických osobností nejsou pouze ti, které jsme zde uvedli. Můžeme k nim připojit bezpočet dalších jmen.

Jeremiáš riskoval, když neohroženě prorokoval zkázu národa. Šadrak, Mešak a Abednego v Babylonu riskovali, když nedbali na varování, že budou upáleni v ohnivě peci. Daniel riskoval, když se navzdory královu zákazu modlil k živému Bohu a musel pak strávit noc mezi hladovými lvy. Jan Křtitel riskoval, když nemravnému králi vytýkal hříchy. A v neposlední řadě riskovali i učedníci a apoštolové, když v pohanském světě hovořili o Ježíši Kristu.

Není ovšem riziko jako riziko. Buď člověk sleduje vlastní cíle a riskuje v zájmu jejich dosažení, nebo riskuje proto, že sleduje cíl, který mu nabízí Bůh. Riskovat ve vlastním zájmu může někdy přinést dočasný prospěch, ale takový risk v konečném pohledu vždy znamená ztrátu, protože se bereme o věci časné, které nám stejně jednou vypadnou z ruky. Takové riziko se vždy podobá cestě v mlze, kdy člověk jenom tápe, jelikož nevidí ani na krok před sebe.

Někdo by mohl položit otázku, jestli život s Bohem nepřináší také ztráty. Odpověď je snadná, protože nám k ní podal vysvětlení už Pán Ježíš: Jestliže riskujeme s Bohem, pak nás to může stát všechno, co máme, ale na druhé straně získáme všechno, co má Bůh. Zkušenostmi je ověřeno, že Boží lásku, moc a bohatství nemůžeme nikdy poznat, pokud nevstoupíme na „rizikovou cestu“ s ním.

Na cestě s Bohem se riziko stává synonymem pro důvěru. V životě každého člověka přicházejí chvíle, kdy se setkává s obavami a strachem. Ovšem ten, kdo je zakotvený v Bohu, získává novou sílu, protože se opírá o jeho moc a jeho jistá zaslíbení.

Velký poučením je historie Izraelců. Riskovali, když opustili Egypt, kde zanechali své domovy a pouze na ústní příslib museli projít nevládnou pouští, za kterou je čekal nový domov. Pokud spoléhali na Boha a nechali se jím vést, nesl riziko jejich putování on. Ale ve chvílích kdy mu přestávali důvěřovat, poznávali svou bezmoc a jedině na co měli, bylo reptání a pláč.

Riziko spojené s jejich vstupem do zaslíbené země bylo velké a jeho překonání bylo závislé jenom na důvěře v Boží sliby. Ano, Bůh jim předem nedal nic víc než ujištění, že je miluje a že s nimi bude. Dal jim své slovo a tomu měli důvěřovat! A tak to platí stále. Ani dnes od svého lidu nežádá víc, než důvěru v jeho slovo.

Pamatujme, že důvěra se rodí a postupně roste v malých zkušenostech denního života. To věděl Ježíš, když dával příležitost učedníkům, aby s ním spolupracovali na jeho velkých činech. On učinil velký zázrak, když nasýtil pět tisíc hladových posluchačů, ale své učedníky přitom nepostavil stranou a neučinil z nich pouhé diváky. Zapojil je do služby, aby se na jeho divuplném činu podíleli. Riziko velkého činu nesl on. A v tom je ponaučení pro nás. Hájíme-li ve svém životě čest nebeského Otce, pak jako jeho děti nikdy neneseme riziko sami. On je s námi a svou věc obhájí.

Prosme o víru, která nám přinese odvahu riskovat na cestě k nebeskému domovu!

Jiří Dřejnar